

Wagner Károly nyomában

Az Országos Erdészeti Egyesület Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei és Debreceni Helyi Csoportjaiból október 8-9-én 19 fős erdész társaság utazott a történelmi Máramaros megyébe, hogy megemlékezzen Wagner Károly születésnapjáról.

Wagner Károly 1830. október 8-án, Aknasugatagon született, ahol tiszteletére az OEE 2012-ben emléktáblát állított. Ennek a megkoszorúzása volt a fő célunk, illetve a helyi magyar ajkú erdészkollégákkal való kapcsolópolás.

Csütörtökön a máramarosszigeti erdészet igazgatója, *dr. Béres István* fogadott minket, akinek kalauzolása és helyismerete nélkülözhetetlen volt a két nap során. Máramarosszigetre érkezésünk után átutaztunk Aknasugatagra, ahol egy rövidebb, közvetlenebb hangú előadásból megismerhettük Wagner Károly életútját, munkásságát. Az erdészhimnusz eléneklése után elhelyeztük egyesületünk nemzeti színű koszorúját, majd néhány fényképen megörökítettük az utókornak, hogy 2015-ben is vannak még magyar erdészek a határ mindkét oldalán, akik ápolják elődeink emlékét.

Visszatérve Máramarosszigetre, magyar nyelvű idegenvezetéssel a város nevezetesebb látnivalóit néztük meg. A térség leglátogatottabb múzeuma a börtönmúzeum, amely a romániai kommunizmus áldozatainak állít emléket. Ez igencsak megrendítette az addig vidám társaságunkat. A börtönmúzeumból kilépve a magyar vonatkozású épületekre figyelve sétáltunk végig a városközpont, vendéglátóinknak köszönhetően szinte mindegyikbe be is léphettünk.

Másnap terepi programokon vettünk részt. Első állomásunk egy vörösfenyő magtermő állomány megtekintése volt, Rónaszéken. Mivel a részt vevő erdészek a Nyírségben dolgoznak, az oda vezető kb. 700 méteres út leküzdése egy közepesebb túrával volt egyenértékű, mivel a kövesúttól felfelé kellett az erdőrésztlet megközelíteni. Az éjszaka lehullott eső sem tette könnyebbé a dolgunkat, bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy a helyi erdészkolléga, aki váratlan meglepetésünkre szintén magyar volt, cipőben vezette a csoportot. A keresett vörösfenyő-állomány korával

kapcsolatosan a helyiek is megosztottak, valahol 100 és 160 év közötti. A csemetéknek annak idején Ukrajnából hozták, ma magot nem gyűjtenek róla, mivel a 45-46 méteres fákra nehéz feljutni.

A következő úti cél egy kocsánytalan tölgy magtermő állomány volt. A fák, bár nem vastagok, 17-18 méterig gertyaszálegyenesek és ágtsízták, minden fafeldolgozó számára jó minőségű alapanyagot adnak. Az innen származó kocsánytalan tölgy mindig is keresett cikk volt, hiszen egy centiméter faanyagban 5-6 évgyűrű is található. Üzemtervi feljegyzés szerint még Velencébe is szállítottak tölgyrönkö! Érdekes, hogy a he-



lyi erdészet a magtermelő állománya alól évente mindössze 700 kilogramm tölgymakkot gyűjt, ekkora mennyiség fedezi a csemetekertjük és erdészetük igényét. Mivel növényevő nagyvad alig van jelen, az itt látott erdő alatt, ahogy a nap további erdőrészelei alatt is, kefsűrű tölgy és elegy újulat látható. Ebből eredően az erdőket szinte mindig természetes úton újítják fel, különböző fokozatos felújítási módokat használva. Lékes felújítást nem alkalmaznak, ehelyett igyekeznek kihasználni a 3 hektár maximumú felújítási területet. Komoly gondnak tartják a bükk túlsúlyba kerülését, sok helyen a visszaszorításán dolgoznak. Ugyanez a Nyírségben is gond, csak mi a zöld juhar és a kései meggy ellen küzdünk, így az ő „gondjaik” számunkra kicsit megmosolyogatóak voltak.

A nap további részében két tisztításkorú erdőrésztlet mellett sétáltunk el, melynek tisztítási munkáit alkalmi munkavállalókkal végeztetik el. A lakosság jellemzően nincs rászorulva az innen kikerülő gallyfára, ami a mi „fában szegény” vidékünkön szinte elképzelhetetlen. A tisztítás fő célja a fő fafaj, a ko-

csánytalan tölgy növekedésének segítése, a gyertyán és a bükk visszaszorítása.

Utolsó állomásunkon egy tölgy elegyes bükkös állomány véghasználatát figyeltük volna meg, sajnos az esős idő, és a péntek délután korábban végző brigád miatt a munkafolyamatot már nem láthattuk, csak a visszamaradt képet és a munkát végző John Deer közelítőgépet nézhettük meg. Az említett erdőrésztlet Natura 2000-es oltalom alatt áll, az ilyen területeken szeptember 15. és április 30. (!) között lehet az erdészeknek véghasználatot végezni, nevelővágásokat viszont egész évben. Mivel fagy és hó még közel sincs, a közelítőnyomok erősen össze vannak vágva. A fákat hosszúfás munkarendszerrel egészen az első időjárásbiztos út mellé húzzák. Forwarder jellegű közelítőgépet nem használnak a fakitermelők. Erről a közbelső rakodóról – szintén hosszúfában – történik a szállítás. Vételezés nincs, a kitermelhető faanyag nagy részét lábón értékesíti az erdészet.

A szakmai programokon látottak alapján azt éreztük, hogy bár kiváló termőhelyen és faállománnyal gazdálkodik az erdészet, a bürokrácia, a fentről történő irányítás, a központilag meghatározott árak és költségek jelentősen megnehezítik az erdészek életét Romániában. Az ottani magyar kollégák mindegyikén lehetett érezni, hogy elméletben és gyakorlatban is megállják helyüket erdőgazdálkodási kérdésekben, de nagyobb szakmai szabadság mellett több örömet lennének munkájukban.

Ahogy egy szép tölgyerdősítés is – az országhatár bármelyik oldalán – csak akkor fejlődik, ha azt a jó gazda gondosságával ápolják, úgy a most kialakult erdészbarátság is akkor hosszú távú, ha azt mindkét fél ápolja. Bízunk benne, hogy a most elvetett „barátság-makk” jó földbe esett, és évtizedekig járhatunk még egymáshoz ilyen jellegű „ápolási munkákat” végezni.

Dr. Béres István és *Sajerli Mibály* máramarosi erdőmérnököknek köszönjük a kétnapos program során ránk fordított időt és energiát, valamint *dr. Kovács Gábor Szabolcs* megyei tagtársunknak a program szervezésében nyújtott önzetlen segítségét!

Szokolovszki Géza titkár
Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei HCs